

iger in če želite biti oproščeni avtorskih tani-
tijem pri teh igrar, če želite biti deležni vseh
številnih ugodnosti (popust na cenah v gleda-
liščih) pri izposojanju kostumov, lasulj itd.)
in če želite sodelovati pri domačem zvočnem
filmu, pišite takoj po informacije na založbo
»Drama«, Ljubljana, Tržaška cesta 10-I. Ob-
enem sporočamo, da je »Drama«, revija za
ljudske odre in igravce, izšla in se narača na
isti naslov. V tej reviji najdete vsa točna po-
govila o vseh navedenih vprašanjih. 1076

Koce, štrange, slamnjače kupujem stalno pri
Anu. Zimovec, Celje, Dečkov trg. 1006
Sanatorij v Mariboru, Gosposka 49, tel. 23-58,
zopet odprt. Prosta izbira zdravnikov. Cene
zmerne. Vodja primarij dr. Černič. 867

Pošten najditelj.

Iz odlične restavracije se je zmotil na ulico starejši gospod. Že z njegovega okroglega obraza je bilo razbrati, da je prav zadovoljen užiavač. Med vrati je nekoliko postal, ker se je domislil, da še ni popušil običajne popoldanske cigare. Segel je v notrajni žep po smodko ter si zbral s presojo strokovnjaka bolj svetlo. Nato je odkorecal prav počasi naprej mimo moškega v raztrganih čevljih in ponošeni obleki, ki se je zagledal v v oknu restavracije izstavljen jedilni list. Debeluhar je nadaljeval svojo pot; potepuh v obnošeni obleki je pa krenil z mrzlično naglico pred vrata restavracije, kjer je ležala na snažilniku za čevlje prav debela listnica. Z enim pogledom se je zasigural, da ga ne opazuje nikdo, se pripognil in je že držal v rokah denarnico. Kakor v sanjah je otipal njeno vsebino, ki je pomenila njemu že celo premoženje, saj vendar ni jedel štiri dni prav ničesar.

Vse se je odigralo v par sekundah. Z bliskavico je nameraval zginiti, a ves prestrašen je zapazil, da stoji pred moškim, ki zre vanj očitajoče z na široko odprtimi očmi. Najditelj je začutil, kako mu je bušila v obraz rdečica. Iztiščal je iz sebe besede: »Pobrana listnica je last onega le rejenega gospoda pred menoj, in je stekel v dolgih korakih za bogatim neznancem, ki je bil zgubil denarnico.

Ko je pomolel molče gospodu listnico, se je ta prepiral s posegom v sukno, če je res izvrzel denar in nato še le je posvetil več pozornosti najditelju. Povprašal je za njegovo ime ter naslov in se je na glas začudil, ko mu je mladi mož zaupal, da je brez vseh sredstev. »Če se godi človeku dobro«, je menil debelušasti gospod, »je lahko ohraniti poštenost; a če pa reveža privija glad — tako tankovestnega moža je treba ohraniti človeški družbi.«

Nahranil ga je, oblekel in ko je zgedal, kakor je dostojno človeka, ga je vzel v svojo trgovino. Mladi mož, še nedavno nebodigatreba, ki je zdrčal navzdol radi lahkomišelnosti in ni pogodil sam nazaj, je imel za seboj prebriske izkušnje in je bil za bodočnost delaven ter uporaben. Užival je predvsem gospodarstvo zaupanje in kmalu je postal desna roka petičnega tovarnarja. Ko je že bil na vodilnem mestu, je spremljal nekoč svojega šefa na trgovski razgovor. Po končanih opravkih ga je povabil gospod na obed. Ustavila sta se pred

veliko restavracijo, šef se je smehljaj, njegov nastavljenec se je domislil, da sta baš na onem mestu, kjer se je on pred leti poboljšal. Po celem telesu ga je pretreslo, ko mu je obvisel pogled na beraču, ki je stal pred vrati restavracije in je zasajal vanj svoje velike in očita-joče oči. Kakor pred leti je začutil tudi tokrat v obrazu rdečico sramu. Sklenil je, da se bo svojemu predstojniku, kateremu se ima zahvaliti za vse, po končanem obedu odkritosrčno izpovedal. Po prižganih cigarah je začel nastavljenec: »Oni le revež zunaj me je takrat opazoval in me je na pravo pot — — — « »Kateri mož?« je vprašal šef raztreseno. — »Berač!« — »Tako, tako!« je kimal stari, »tega že poznam dokaj let. Je vendar čisto slep.«

Usluženec je z nekako težavo kolo-baril iz ust dim ter pričel trgovski razgovor.

Slepi berač se je pozneje zelo začudil, ko mu je nekdo stisnil v roko papir in je otipal, da gre za bankovec večje svote.

„Naš dom“ se osamosvoji!

Naša mladina hoče imeti »Naš dom« kot svoj poseben list, kakor je bil svoj čas. Moramo ji ustreči. Zato sedaj mesec november uporabljajo fantje in dekleta, da zberejo naročnike med svojimi vrstami za »Naš dom«.

»Naš dom« bo izhajal vsak mesec in bo stal letno 12 Din, torej samo po 1 Din za številko.

Da pa bodo zbiratelji naročnikov lažje pridobili zadostno število istih in s tem omogočili, da bo »Naš dom« izhajal, kakor si želijo, je založništvo Karl Mayevih romanov k svojem loterijskemu načrtu dodalo še to, da vsakdo, ki se v mesecu novembru naroči na

»Naš dom«, ter plača 12 Din naročnine, prejme brezplačno srečko velike knjižne loterije, o kateri berete na drugem mestu.

Računajte dobro! Poleg tega, da dobivate za 12 Din na leto vsak mesec šteto vilko lepega lista »Naš dom«, imate možnost, da s srečko, ki vam jo daruje založništvo Karl Mayevih romanov, zadene dobiček, ki je vreden do 999 Din in prejmete najbolj zanimive romane, kar ste jih sploh kdaj mogli čitati.

Da pa tudi nabiratelji naročnikov ne bodo pozabljeni, jim bomo to že posebej povedali! Nimamo še v vseh župnijah nabirateljev in prosimo, da se nam čim prej še priključijo! Prosimo pred vsem gospode dušne pastirje, da dajo mladini pobudo, naj se loti dela za priljubljeni »Naš dom«.

V vsak dom »Naš dom«!

Uprava »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5.

»Ali ste šele sedaj opazili tatvino?«

»Tako. Ko je začela goreti žaga, sem šel po skrinjico. Bila je prazna. Tedaj sem vedel vse. In klical sem Tončeta. Toda ni ga več. Vzel je denar, zažgal je žago, vse zaradi tiste preklete vlačuge.«

Ves skrušen se je sesedel na stol in je zopet začel žalostno jokati. Boltežar je čakal nekaj časa; nato je rekel:

»Belčar, jaz še vedno ne morem verjeti tega. Toda skrinjico tu le moram vzeti s seboj. Njo moram zapleniti. To je moja dolžnost!«

»Vzemite jo! Vzemite jo! Saj ničesar ni več v njej! Sedaj je vseeno. Denarja ni več, žage ni več, Tončeta ni več! Vzel bom vrv in se obesil. Jutri — jutri bom že mrtev!«

V sobi je bilo tiho. Boltežar se je ozrl name. Pošepetal sem mu na uho:

»Tega moža ne smeva pustiti samega! V vas pojdem in poprosim nadučitelja in gospodično Grubelnikovo, naj prideta sem. Ostanite ta čas tukaj!«

Prikimal je, jaz pa sem hitel proti šoli. Bila je luč v sobi. Pri mizi so sedeli nadučitelj, njegova žena in Erika. Povedali so mi, da ne morejo spati v tej strahotni noči. Tudi med potjo sem videl še marsikatero okno razsvetljeno. Tu je ležal bolnik, ki mu je strah poslabšal bolezen, tako da so sorodniki morali bedeti pri njem; tam je zakričal dojenček, ki se je razburjenja v tej noči napil iz materinih prsi; tu in tam so živel strašljivi ljudje, ki so mislili, da so požigalci v dolini in da morajo stražiti, posebno še, ker se v nočeh, ko gori, vselej tudi krade; tu in tam je živel bojazljiv človek, ki v tej hudi noči ni mogel biti miren brez luči.

Vsi smo otroci luči. Ni je človeške duše, ki bi ne poznala strahu v temi.

Veliko mesto — o, veliko mesto! Tam pogleda ta ali oni skozi okno na cesto, vidi, da se pelje mimo mrtvaški voz, in vpraša svojo služkinjo: »Kdo pa je umrl v hiši na oni strani?« Služkinja skomizgne z ramami in ne ve povedati. In če v južnem delu mesca izbruhne požar, izvedo ljudje v severnem delu o njem — iz časo-

ovčje staje, v kateri so ovce preko noči. Sinič je imel navado, da je kuril v koči neprestano ogenj. Pred nedavnim pa mu je ogenj ugasnil, ko je spal. Starec je začutil naenkrat silovit ugriz v nogo. Skočil je kvišku in zagledal pred seboj kot dve baklji se lesketajoče oči. Hitro mu je postalo jasno, da je udrl v njegov stan volk. Iz nasprotne strani mu je oznanjal lajež psov ovčarjev, da se je lotilo ovčje staje celo krdelo volkov. Volk v bajti je naskočil v drugič pastirja ter ga podrl na ležišče. Tukaj je prišlo med obema do borbe za življenje in smrt. Stari Sinič je že bil nekajkrat ugriznjen, ko